

δένδρου κειμένου ὀλίγον τι μακρότερον, καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ κελαδῇ. Ὁ Οὐρβανὸς, ἐλκόμενος ὑπὸ τῆς γλυκύτητος τοῦ κελαδήματός του, ἠκολούθησε τὸ πτηνὸν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ἕως οὗ ἐξῆλθε τοῦ κήπου.

Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησε καὶ ἐστρεψε τὰ βήματά του πρὸς τὸ μοναστήριον· ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασεν, ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ θαυμασμός του, ἰδόντος τὰ πάντα μεταβεβλημένα! τὸ κτίριον παλαιὸν καὶ τὸν κήπον πλήρη ἀρχαίων δένδρων, ἐνῶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ παρεκκλησίου ἵστατο νέος τις καὶ ὠραῖος ναὸς μὲ ὕψηλὸν κωδωνοστάσιον! Ἐνῶ δὲ ἐθαύμαζε πολλὸ καὶ δὲν ᾔδυνάτο νὰ ἐννοήσῃ τί εἶχε συμβῇ, ἐπλησίασε καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἣτις ἠνοίχθη πρὸς αὐτὸν ὑπὸ θυρωροῦ τινος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε, καὶ ὅστις ἐθεώρει αὐτὸν μὲ ἔκπληξιν. Εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν ὁ Οὐρβανὸς πάντοτε θαυμάζων, παρετήρησε πολλὰ μνημεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἐκεῖ πρότερον, φέροντά ἐπιγραφὰς γνωστῶν ὀνομάτων· ἐνῶ δὲ προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ τί εἶχε συμβῇ, οἱ καλόγηροι τοῦ μοναστηρίου εἰσῆλθον διὰ νὰ λειτουργήσωσιν, ἀλλ' ἰδόντες τὸν Οὐρβανὸν ἐσύρθησαν πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἵσταντο θεωροῦντες αὐτὸν ἔκθαμβοι. Ὁ ἡγούμενος ὁμῶς (ὅχι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ὁ Οὐρβανὸς) πλησιάσας αὐτὸν καὶ ἐκτείνας πρὸς αὐτὸν τὸν σταυρὸν εἶπεν — «Ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τί εἶσαι, πνεῦμα ἡ ἀνθρωπὸς; Καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ ἐπανελθὼν ἐκ τῶν νεκρῶν;»

Τότε ὁ Οὐρβανὸς διὰ πρώτην φοράν στρέψας τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὰ κάτω, εἶδεν, ὅτι ἐκ τοῦ πάγονός του κατέβαινε μακρὰ καὶ κατάλευκος γενειὰς, πίπτουσα ἐπὶ τῆς ζώνης του, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἐκρέματο δι' ἀλύσεως ἡ κλεῖς τῆς βιβλιοθήκης. Οἱ περικυκλοῦντες αὐτὸν καλόγηροι, ὠδήγησαν αὐτὸν τότε εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ἡγουμένου, ἔφερον δὲ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τὸ βιβλίον τῶν χρονικῶν, καὶ ἔθεσαν αὐτὸ ἐνώπιον αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ ἀνοίξας ἀνέγνωσεν, ὅτι πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, νέος τις καλόγηρος τοῦ μοναστηρίου, Οὐρβανὸς τὸ ὄνομα, εἶχε χαθῇ, καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζε τί εἶχεν ἀπογείνει.

— «Ἄ, πτηνὸν τοῦ δάσους! Ἦτο λοιπὸν ἡ ὠδή σου, ἣτις μὲ ἠπάτησεν! εἶπεν ἀναστενάζων ὁ Οὐρβανός, — «σε ἠκολούθησα ἀχροαζόμενός σου ἐπὶ τρεῖς στιγμὰς, καὶ ἐν τούτοις τριακόσια ἔτη παρῆλθον. Μοι ἔφαλλες τὴν ὠδήν τῆς αἰωνιότητος, τὴν ὁποίαν δὲν ᾔδυνάμην νὰ μάθω. Τώρα ἐννοῶ αὐτὴν, χῶμα δὲ ὦν, παρακαλῶ τὸν Θεόν, εἰς τὸ χῶμα νὰ ἐπιστρέψω.» Ταῦτα λέγων, ἔπεσε χαμαὶ καὶ ἐξέψυξεν, ἡ δὲ ψυχὴ του ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ πρίγκιψ Ναπολέον.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν πρὸ μικροῦ ὑπὸ τῶν Ζουλοῦ φονευθέντα ἀτυχῇ πρίγκιπα Ναπολέοντα Δ', ἡ βραχεῖα ζωὴ τοῦ ὁποίου εἶναι λίαν διδακτικὴ.

Ἦτο ὁ μονογενὴς υἱὸς Ναπολέοντος τοῦ Γ', ἐγεννήθη δὲ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ πατὴρ του ἦτο σχεδὸν παντοδύναμος ἐν Εὐρώπῃ, τὸ μέλλον ἐπομένως ἐφαίνετο ὑποσχόμενον μεγάλα καὶ πολλὰ εἰς αὐτόν.

Ὁ πρίγκιψ Ναπολέον.

Ἀλλὰ φεῦ! Ὅποια ἡ ἀστασία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ὅ ποτε διάδοχος μιᾶς τῶν ἰσχυροτάτων μοναρχιῶν τοῦ κόσμου πίπτει ἀσήμεως εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς ὑπὸ τὸ δολοφόνον ὄπλον τῶν ἀγρίων Ζουλοῦ! Μετ' αὐτοῦ δὲ ἐξηφανίσθησαν πάντα τὰ σχέδια τοῦ πατρὸς καὶ κατεστράφησαν πᾶσαι αἱ ἐλπίδες τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

«Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ Κύριον.»

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τὸ ψεῦδος.

Τὸ ψεῦδος ἔχει ἔκτασιν μεγάλην καὶ πολλήν. Πολιτεύεται εἰς τὴν ἀγορὰν, κατοικεῖ εἰς τὰ ἐργαστήρια, ἐμβαίνει εἰς τὰς οἰκίας, εἰσέρχεται εἰς τὰς αὐλὰς τῶν βασιλέων καὶ μεγιστάνων, παρίσταται εἰς τὰ δικαστήρια. Ὅπου καὶ ἂν σταθῇ, ἐκεῖ ἐθρίσκει ψεῦδος· προχωρεῖ ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Βήματος· διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερωμένοι ἐνίοτε ψεύδονται.

Τὸ ψεῦδος ἐξέρχεται ἐξ ἐνὸς στόματος καὶ καταντᾷ εἰς μυρία. Τὸ ψεῦδος λέγεται, γράφεται, τυποῦται εἰς τὰ βιβλία, ἀναγινώσκεται, διέρχεται ἐκ πόλεως εἰς πόλιν καὶ περιέρχεται πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Ὅθεν τίς δύναται νὰ περιγράψῃ ἡ διηγηθῇ πόσῃ βλάβῃ προξενεῖ τὸ ψεῦδος;

Αὐτὸ καὶ τὸν λέγοντα βλάπτει καὶ εἰς τὸν ἀκούοντα προξενεῖ ζημίαν. Ὅστις λαλεῖ τὸ ψεῦδος, ἐκεῖνος γίνεται μισητὸς, ὁποῖος, ὅστις ἀκούει, ἀπείθει. Ζητεῖ δάνειον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐμπιστεύεται αὐτόν· ὑπόσχεται, ἀλλ' οὐδένα παῖθει· γράφει δημολογίαν, ἀλλὰ πᾶς τις διατάζει. Καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐνίοτε λέγει